

Ljetni
glazbeni
Kamp,
Tinjan

LJETOVANJE UZ GLAZBU

RAZGOVARALA: MARIJA PLENTAJ

"Nakon što diplomiramo, svatko si nađe posao, a bavimo se delikatnim poslom i dosta je sam po sebi izoliran. Ako pogledamo društveni dio života gdje možemo spojiti neke tematske večeri, zajednička predavanja gdje se možemo družiti, malo je takvih događanja, zato sam odlučio sve te stvari spojiti u tih tjedan dana i vidjeti da li bi to moglo funkcionirati."

Velika novost u harmonikaškom svijetu Lijepe naše bila je i organizacija 1. Ljetnog glazbenog kampa u Tinjanu. Tim povodom odlučila sam porazgovarati s njegovim začetnikom, Tomislavom Novakom. Budući da je oko organizacije kampa imao pune ruke posla, nakon par dana boravka u Tinjanu uspjela sam razgovarati s njim tek predzadnji dan održavanja, u jednoj opuštenijoj atmosferi, na izletu koji je bio organiziran u obližnjoj šumi. Oko nas su polaznici koji se igraju i šale, a Tomislav se brine oko roštilja te još stigne svako toliko odgovarati i na pitanja. Slijedi jedan razgovor s vrlo zaposlenom osobom. Istog smo radili u par navrata, a u njemu nije ništa klasično pa ni forma koja se stalno prekida.

Tomislave, kako si? (op.a. Tomislav i ja smo studirali zajedno pa otud takva prisnost)

Pa, danas bolje nego jučer.

Kako danas bolje nego jučer? (op.a. smijeh na mom licu, a već nas prekidaju s pitanjima o količini kruha)

Da...

Kako napreduje roštilj?

Gasi mi se vatra, ali hvala Bogu, čovjek je izmislio pivo!

Hoćeš preživjeti do kraja kampa?

Ma daaa... (op.a. smijeh). Ovo je predzadnji dan, ovo je sad najljepše. Zato bi trebalo puno više uživati danas jer, to nam je to. Što smo prošli, prošli smo!

Budući da si ti i inicijator ovog projekta, reci nam za početak kako si došao na ideju ovog kampa?

Pa, nema mjesta gdje bi se mladi profesori, konkretno, moji pri-

atelj, kolege profesori i ja našli i uživali, a usput i doveli svoje učenike i naučili i njih nešto. Nema takvog mjesta gdje bi se svi našli. Osim toga, velik je jaz... Svaki profesor je u svojoj prostoriji, u svojoj školi; petnaest škola, petnaest profesora, petnaest učionica, svaka učionica za sebe, to ne vrijedi apsolutno ništa. I zato se ovdje možemo naći, roštiljati, raditi, dijeliti uloge i pokušati mijenjati stvari koje nam se ne sviđaju. (op.s. prekida-mo intervju zbog toga što isti trpi česte upadice te ga nastavljamo idući dan...)

Tomislave, kako si došao na ideju ovog kampa?

Eto, svi smo studirali zajedno i družili se. Ti studentski dani su nešto što bi svaki čovjek sebi trebao priuštiti, te 4 godine takvog načina života. Nakon što diplomiramo, svatko si nađe posao, a bavimo se delikatnim poslom i dosta je sam po sebi izoliran. Ako pogledamo društveni dio života gdje možemo spojiti neke tematske večeri, zajednička predavanja gdje se možemo družiti, malo je takvih događanja, zato sam odlučio sve te stvari spojiti u tih tjedan dana i vidjeti da li bi to moglo funkcionirati.

Zašto si odabrao Tinjan za mjesto tih održavanja i susreta?

Zato što je to mjesto gdje radim, a dogodilo se da je i taj hardware, sve te pozicije koje su potrebne za tako nešto da bi se organiziralo, imam ovdje. Tu imam podršku općine, podršku restorana, imamo prostore gdje možemo izvoditi te naše koncerte, imamo idealno mjesto. A i Istra sama po sebi nudi jedan poseban stih.

Reci nam nešto više o samom mjestu, jer vjerujem da malo ljudi zna za Tinjan.

Tinjan, to je jedan mali kaštel usred Istre, u samom centru, ima 1800 stanovnika, ima svoju povijest, svoj županski stol koji je na jednom predivnom mjestu s kojeg se pruža pogled na Dragu gdje je nekad teklo more, ima veliku crkvu, staru ulicu koja ima zid srama gdje su još davno znali kažnjavati lopove. Dakle, ljudi su se direktno iz crkve spuštali prema centru, prolazili kraj njih te ih pljuvali...

O strašno...

No, što kažu sami mještani o ovoj ideji i naglom porastu populacije u njihovom mjestu? Jesi li imao prilike s njima pričati? Kako reagiraju?

Da, da... pa u Istri prevladava taj temperament "zatvorenih škura", a pogotovo je izražen u središnjoj Istri – "ne diram te, ne diraj me". Prije ih je dosta pružalo otpor, ali ove godine je već drastična razlika. Recimo, orguljaš iz Istre je došao ove godine na koncert i čak pomogao našoj orguljašici da nađe dobre registre kod sviranja...

Zvončiče!

Tzv. zvončiče, da... (op.a. smijeh), a prošle godine nije ni došao na koncert. Eto, tako se malo-pomalo skidaju te barijere.

Znači, prvi kamp je prošao. Kako si bio zadovoljan odazivom i realizacijom kampa?

Bio je predivan. To je bio prvi Kamp na kojemu je bila jedna erupcija emocija.

Što misliš, koje stvari su bile dobre, a za koje si kasnije vidio da bi se mogle promijeniti? Probaj usporediti ovogodišnji i prošlogodišnji kamp.

Ovogodišnji kamp je puno organiziraniji, manje emocija, a više razuma.

Aha! Znači, napredak?

Znači, napredak! Iako, sad su neke totalno druge dimenzije problema naišle, unutarnji i organizacijski problemi između nas 15 profesora. Stvari su se malo zapetljale, stvari koje prošle godine nisu došle do izražaja, koje se prije nisu primjećivale. Na prvom kampu je bio samo jedan problem, a taj je bio da on – započne, da završi i dalje se održi.

Mislím da su to normalne etape rasta i razvoja, tzv. dječje bolesti... Reci mi kakve su bile reakcije polaznika, predavača i roditelja na prošli kamp?

Prošlim kampom su bili svi oduševljeni. To se osjetilo. Ove godine se vidi da su malo zbuñnjeni jer su radili dvostruko više nego prošle godine i postali su jako umorni. Ali na kraju krajeva za taj rad će biti najsretniji kad završi kamp.

Koliko je polaznika u prosjeku na kampu?

Oko tridesetak...

Koliko predavača?

Profesori su iz cijele Hrvatske, kontinentalne, Istre, Dalmacije, Slavonije... 15 profesora.

Znam da organizacija ovakvog projekta zahtjeva i veliku pomoć, i u broju ljudi, ali i financijsku. Tko su ljudi koje najviše pogađa taj teret organizacije uz tebe i kako stojiš sa sponzorima?

Sve u stvari pogađa Udrugu. Uži krug Udruge čine Izabella Szabo, Helena Mostarkić, Branko Širola i ja, a cijelu Skupštinu čine ostalih 11 profesora koji sudjeluju i u radu Kampa. Financijski teret ide također na teret Udruge. Mi se trudimo oživjeti jednu udrugu koja bi trebala biti za djecu, u kojoj bi se ona trebala razvijati kreativno uz glazbu, znači, nije cilj Udruge da se djeca bave isključivo glazbom, nego kreativni razvoj uz glazbu.

Sponzori?

Sponzori – općina daje jedan dio, županija daje mali dio i neki tinjanski obrtnici su platili jedan obrok recimo. Uglavnom, općina je ta koja najviše pomaže.

... i ima sluha.

Ima, da!

Opiši mi jedan tipičan dan u kampu iz perspektive učenika. Gdje se održava nastava, gdje su smješteni polaznici, kako se družite?

Znači, polaznici bi trebali zaspiti do 11 navečer u prostorima župe Tinjan koja prima 24 polaznika. Jedan kat je za djevojke, a drugi kat je za momke. Buđenje je u 8 ujutro kada kreće i doručak. Doručak bi trebao trajati do 8:45 kad bi trebao započeti svako jutro jedan sastanak, jedan mali briefing između profesora i učenika, da se rezimira prošli dan, da se vidi je li bilo nekih problema ili poteškoća koje bi se tog dana trebale riješiti. U 9 sati bi trebale početi vježbe opuštanja i disanja koje bi malo djecu opustile i pripremile za to jedno radno dopodne. Rad bi krenuo u 9:15 i trajao do 13 sati. Tad je odmor od pola sata i u 13:30 je ručak. Djeca bi trebala ručati u 13 do nekih 14:30 kada bi ručak trebao biti gotov i tad bi se trebalo odmarati jedno 3 sata, do kojih 17, 17:30... U 18:30 kreću večernje radionice. Sad, to može bit orkestar, to može bit komorna nastava, razne radionice, ovisno o tematici kampa.

A probaj mi opisati svoj dan kampa? (op.a. smijeh)

Budim se ujutro i zaspim navečer! Kako i gdje ovisno na koji dio ljeta se odnosi!

Što djetetu pruža ovaj kamp?

Trebao bi pružiti jednu oazu mira, rada, discipline, samokontrole, jedan godišnji odmor, jedno ljetovanje uz glazbu. Slijedeći kamp, po meni, bi trebalo podijeliti na junior, middle i senior klasu, tako da bi juniori provodili svoje ljetovanje uz malo opušteniji rad, middle klasa bi provela svoje ljetovanje uz srednju količinu rada dok bi seniori proveli svoje ljetovanje s glazbom uglavnom uz dosta rada, kontakta s profesorima, rada na komornoj glazbi, ali taj rad bi trebao biti ispunjen još uz kupanje, odmaranje, plivanje i aktivnostima koje se mogu raditi uz more. I to je to! U 7 dana, uz dobar program, dijete bi moglo postići dobre rezultate, ali doživjeti i to ljetovanje. Jer, obično dijete ode na more i bude prepušteno samom sebi, ako si ne nađe prijatelja, uglavnom mu zna biti dosadno. Ovo je jedno drugačije ljetovanje, a s vremenom ga namjeravamo što kvalitetnije organizirati.

Možeš li se sjetiti neke najzanimljivije anegdote iz kampa?

Najzanimljivija anegdota iz kampa mi je bila kad je mali Janko Adamek zakasnio na autobus prošle godine! Svi su se već spremili i krenuli, a Janko je zaspao. Ja sam sjedio u jednom kafiću, a Janko dolazi i upita: "A di su svi?" Rekli smo mu da su ostali otišli, a on pošto je ostao, da neće svirati. Taj njegov radosni usklik, i taj odskok koji je napravio i taj neki svoj pačji ples... To je bilo nešto najsmješnije što mi se dogodilo na kampu.

"Ovaj kamp bi djecu trebalo pružiti jednu oazu mira, rada, discipline, samokontrole, jedan godišnji odmor, jedno ljetovanje uz glazbu."

Ovaj kamp ima i svoju temu. Reci nam nešto o ovogodišnjoj temi.

Tema je filmska glazba. Aha, tema ovogodišnjeg kampa! Za djecu je napravljeno 15 filmskih aranžmana i to sviraju u komornim sastavima, a također imaju i skladbe koje su radili sa svojim nastavnici. Sve to izvede na Završnom koncertu.

Spomeni neke filmove iz kojih su preuzete skladbe...

Amelie, Austin Powers, 12 tema iz 12 crtića, onda imamo Schindlerovu listu, Kuma, Piano...

Osim ovog kampa ti se baviš i nekim drugim projektima. Probaj nam reći nešto ukratko o tome.

Pa evo, jedan od zadnjih projekata je bilo uređenje Centra medija, obrazovanja i kulture, skraćeno, CMOK, kojeg smo radili po poznatom hrvatskom jezikoslovcu Josipu Voltiću koji je rodom iz Tinjana. U CMOK smo uveli Internet i stavili 2500 knjiga. To je jedno mjesto koje smo napravili da bi poslužilo Udruzi, ali zapravo i jako dobro dođe i za kamp jer tu u kampu dijete ima mjesto gdje može čitati knjige, odmoriti se, pogledati nešto na televiziji, ići na Internet i tako...

Koji su planovi za iduću godinu? Imaš li već neku temu u vidu?

Tema ima nekoliko. Jedna od njih je i Astor Piazzolla... Vidjet ćemo, to je još ipak rano...

A kad se počinje s pripremanjima?

Počelo se prije 4 mjeseca.

Za idući kamp?

Da! (op.a. smijeh)

I za kraj, što misliš o ideji za ovaj časopis?

Lijepa stvar, hvale vrijedna, daj nam Bože više toga!

Hvala na razgovoru!

